ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Jana Rutsche v právní věci žalobce: **P. K.,** zastoupeného Mgr. Lenkou Korečkovou, advokátkou se sídlem Sokolovská 1494, Rychnov nad Kněžnou, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení,** se sídlem v Praze 5, Křížová 25, o přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 4. 4. 2011, č. j. X, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 22. 9. 2011, č. j. 32 Ad 13/2011-32,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Ustanovené advokátce žalobce Mgr. Lence Korečkové **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 1600 Kč. Tato částka bude jmenované vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 2 měsíců od právní moci tohoto rozhodnutí. Náklady právního zastoupení žalobce nese stát.

Odůvodnění:

Žalobce (dále také „stěžovatel“) napadl včas podanou kasační stížností shora označený rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové, kterým krajský soud zamítl žalobu proti rozhodnutí žalované ze dne 4. 4. 2011, č. j. X. Tímto rozhodnutím žalovaná zamítla námitky žalobce a potvrdila své rozhodnutí ze dne 3. 3. 2011, č.j. X, kterým bylo ve výroku I. rozhodnuto tak, že se žalobci přiznává podle § 101 písm. e) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, § 86 odst. 4 písm. a) zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů, a § 29 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o

důchodovém pojištění“), od 13. 10. 2004 starobní důchod ve výši 6106 Kč měsíčně s finanční účinností od 3. 7. 2005. Současně bylo rozhodnuto o valorizacích tohoto důchodu v jednotlivých kalendářních letech. Výrokem II. tohoto rozhodnutí bylo zároveň podle § 86 odst. 4 písm. a) zákona č. 582/1991 Sb. zrušeno rozhodnutí žalované ze dne 5. 6. 2008 č.j. X, kterým byl žalobci od 1. 7. 2008 přiznám podle § 29 zákona o důchodovém pojištění starobní důchod ve výši 7809 Kč měsíčně. Součástí rozhodnutí ze dne 3. 3. 2011 byl rovněž osobní list důchodového pojištění (dále také jen „OLDP“) ze dne 21. 1. 2011.

Žalovaná v odůvodnění rozhodnutí uvedla, že její původní rozhodnutí o přiznání starobního důchodu žalobci zrušil Krajský soud v Hradci Králové pro vady řízení svým rozsudkem ze dne 25. 11. 2010, č. j. 32Ad 3/2010 - 49, a věc jí vrátil k dalšímu řízení. Zavázal ji povinností v novém rozhodnutí náležitě vysvětlit výpočet starobního důchodu, uvést jakou výši náhrad za ztrátu na výdělku po skončení pracovní neschopnosti náležející za pracovní úraz a za jaké období zhodnotila do vyměřovacího základu a zhodnotit dodatečně prokázané vyplacené náhrady za ztrátu na výdělku.

Žalovaná odůvodnila, že pro výši starobního důchodu byly započteny prokázané vyplacené náhrady za ztrátu na výdělku za období od 1. 1. 1993 do 31. 12. 2003, tj. náhrady vyplacené organizací Rašelina, a.s. Soběslav za období od 1. 1. 1993 do 30. 4. 1998 (dle potvrzení ze dne 16. 12. 1998) a náhrady vyplacené organizací OSEVA semenářský podnik Tábor za období od 1. 5. 1998 do 31. 12. 2003 (dle potvrzení ze dne 21. 4. 2008). Dále uvedla, že celková náhrada za ztrátu na výdělku za roky 1986 až 1992 (když rozhodným obdobím pro určení výpočtového základu je dle § 18 zákona o důchodovém pojištění období od roku 1986 do roku 2003) nebyla prokázána ani během soudního řízení, a proto ji nelze započítat do vyměřovacího základu pro určení výše starobního důchodu, když jednoznačně bylo v citovaném soudním řízení prokázáno jen doúčtování průměrného hrubého výdělku za roky 1988 až 1991 dle potvrzení Rašelina, a.s. Soběslav ze dne 2. 4. 1991 v celkové výši 2094 Kč (v potvrzení rozepsáno) a za roky 1990 až 1992 v celkové výši 3064 Kč (dle potvrzení ze dne 2. 3. 1992). K dalšímu důkazu, který žalobce předložil během soudního řízení, a to doplatku za ztrátu na výdělku ve výši 13 372 Kč za období od 1. 1. 1993 do 30. 6. 1995, prokázaného útržkem poštovní složenky ze dne 17. 8. 1995 a výpočtem JUDr. Ing. Ž., žalovaná uvedla, že uvedený doplatek byl již zahrnut v potvrzení organizace Rašelina, a.s. Soběslav ze dne 16. 12. 1998, potvrzujícím vyplacený hrubý příjem včetně náhrad za ztrátu na výdělku za období let 1993 až 1998. Proto nemohla být tato částka opětovně zhodnocena.

Ohledně nezahrnutí žalobcových příjmů za roky 1993, 1994 a 1995 odkázala na ustanovení § 16 zákona o důchodovém pojištění, ustanovení § 12 odst. 2 zákona č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení, ve znění účinném do 31. 12. 1995, ustanovení § 11, § 11a, § 12 vyhlášky ministerstva práce a sociálních věcí č. 149/1988 Sb., kterou se provádí zákon o sociálním zabezpečení, ve znění účinném do 31. 12. 1995, která se týkají ustanovení o vyměřovacím základu, hrubém výdělku, vyloučených dobách, úpravách výdělků podle délky těchto dob a náhradních dobách. Na základě uvedených odkazů žalovaná uvedla, že podle § 11 odst. 2 písm. d) cit. vyhlášky je hrubým výdělkem též náhrada za ztrátu na výdělku po skončení pracovní neschopnosti náležející za pracovní úraz. Dále vysvětlila, že pokud po celý rok trvaly doby, které byly vyloučeny, nepovažuje se takový rok za kalendářní rok s výdělky. Proto v roce 1994, kdy žalobce byl po celý

tento rok veden v evidenci uchazečů o zaměstnání, nebyla mu částka 54 849 Kč vyplacených náhrad započtena. V letech 1993 a 1995, kdy vyloučené doby trvaly jen po část roku, byly vyplacené částky náhrad úměrně zkráceny, a to tak, že za rok 1993 byla započtena částka 20 288 Kč a za rok 1995 částka 24 428 Kč (žalovaná provedla názorné výpočty). Stejným způsobem žalovaná s odkazem na ustanovení § 11 odst. 2 písm. b) cit. vyhlášky uvedla, že hrubými výdělky jsou též částky vyplaceného částečného invalidního důchodu. Proto v letech, kdy u žalobce trvaly vyloučené doby, došlo také k úměrnému krácení započtení částek vyplacených na částečném invalidním důchodu. Částka vyplacená na částečném invalidním důchodu v roce 1994 nebyla (stejně jako vyplacená náhrada za ztrátu na výdělku) započtena proto, že vyloučená doba trvala po celý rok.

Žalovaná s odkazem na § 16 odst. 3 zákona o důchodovém pojištění uvedla, že do vyměřovacího základu pojištěnce za dobu po 31. 12. 1995 se pro účely stanovení ročního vyměřovacího základu zahrnuje i náhrada za ztrátu na výdělku.

Dále odůvodnila, že v souladu s výše citovaným zrušujícím rozsudkem dodatečně zhodnotila vyplacené doúčtování průměrného výdělku za roky 1988 až 1991 dle potvrzení Rašelina, a.s. Soběslav ze dne 2. 4. 1991 ve výši 2094 Kč a za roky 1990 až 1992 ve výši 3064 Kč dle potvrzení ze dne 2. 3. 1992.

K žalobcem namítané době pojištění v rozsahu pouze 35 let, ač náhrady za ztrátu na výdělku pobíral od 3. 6. 1971 až do vzniku nároku na důchod a dále, že mu nebyla započtena celková doba evidence u úřadu práce, žalovaná uvedla, že okruh pojištěných osob je stanoven v § 5 zákona o důchodovém pojištění, přičemž pobírání náhrad za ztrátu na výdělku nepatří do výčtu pojištěných osob a nezakládá účast na důchodovém pojištění. K rozsahu započtení dob evidence u úřadu práce jako uchazeče o zaměstnání po 31. 12. 1995, po kterou mu nenáleželo hmotné zabezpečení, žalovaná odkázala na ustanovení § 5 odst. 1 písm. n) téhož zákona, podle kterého se tato doba hodnotí v rozsahu nejvýše tří let, proto žalobci nemohla být započtena celková doba, kdy byl veden v evidenci úřadu práce, tj. doba od 1. 1. 1996 do 14. 5. 1996, doba od 29. 9. 1998 do 6. 12. 2000 a doba od 10. 1. 2001 do 30. 6. 2008.

Žalovaná proto uzavřela, že celková doba pojištění tak v případě žalobce činí 35 roků a 138 dnů. Dále s odkazem na příslušná ustanovení zákona o důchodovém pojištění vysvětlila, že výše důchodu se skládá ze základní výměry, která činí 1310 Kč měsíčně a procentní výměry, která se stanoví procentní sazbou z výpočtového základu (dále jen „VPZ“), který činí 9134 Kč a jeho výše odpovídá osobnímu vyměřovacímu základu 12 946 Kč. Procentní výměra ke dni vzniku nároku na důchod za 35 roků pojištění činí 52,50 % VPZ, tj. 4796 Kč, celkem činí starobní důchod 6106 Kč měsíčně. Po valorizacích pak žalobci od ledna 2011 náleží starobní důchod ve výši 8435 Kč. Závěrem žalovaná uvedla, že starobní důchod žalobce byl vypočten správně, proto námitky jako nedůvodné zamítla a potvrdila své rozhodnutí ze dne 3. 3. 2011.

Krajský soud v odůvodnění kasační stížností napadeného rozsudku nejprve zrekapituloval předcházející řízení ve věci. Žalobci byl rozhodnutím žalované ze dne 5. 6. 2008, č.j. X, přiznán od 1. 7. 2008 starobní důchod podle § 29 zákona o důchodovém pojištění ve výši 7809 Kč. Na základě žalobcovy žádosti o změnu data přiznání starobního důchodu, mu byl rozhodnutím žalované ze dne 15. 6. 2009, č.j. X, přiznán starobní důchod ve výši 5967 Kč s finanční účinností od 3. 7. 2005. Toto rozhodnutí bylo zrušeno

rozsudkem krajského soudu ze dne 25. 11. 2010, č. j. 32Ad 3/2010 - 49. V dalším řízení pak žalovaná vydala shora citovaná rozhodnutí, která jsou předmětem současného soudního přezkumu.

Podle krajského soudu je mezi účastníky mimo jiné spor o tom, zda měly či neměly být do vyměřovacích základů pro výpočet starobního důchodu započteny za část rozhodného období (od roku 1986 do roku 1992) veškeré náhrady za ztrátu na výdělku, které byly žalobci jeho zaměstnavatelem a následně právními nástupci vypláceny od roku 1971, kdy utrpěl pracovní úraz, do doby jeho odchodu do starobního důchodu.

Po zhodnocení skutkového stavu věci a shromážděných důkazů dospěl krajský soud k závěru, že žalovaná nepochybila, pokud žalobci do vyměřovacího základu započetla jen ty částky příjmů a náhrad za ztrátu na výdělku, jejichž vyplacení žalobci bylo skutečně prokázáno. Připomněl, že důkazní břemeno k prokázání rozhodných skutečností, tedy i k doložení výše vyplacených náhrad za ztrátu na výdělku, leželo na žalobci a ten toto důkazní břemeno neunesl. Podle názoru krajského soudu žalovaná ve svém rozhodnutí dostatečně vysvětlila ustanovení o náhradních dobách, vyloučených dobách, přepočtu vyplacených náhrad za ztrátu na výdělku i na částečném invalidním důchodu za příslušná období z důvodu vyloučených dob i proč za rok 1994 nebyla žalobci pro důchodové účely započtena ani vyplacená náhrada za ztrátu na výdělku, ani částka vyplacená na částečném invalidním důchodu. Závěry žalované týkající se roku 1994 krajský soud následně znovu rozebral, stejně jako problematiku zhodnocení tzv. dopočtené doby v případě starobního důchodu. Krajský soud tak pochybení žalované v postupu při výpočtu výše žalobcova starobního důchodu neshledal, a žalobu proto zamítl.

Stěžovatel podal kasační stížnost do výroku I. rozsudku krajského soudu a důvody, pro které učinil, podřadil pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

Vyjádřil přesvědčení, že krajský soud nesprávně posoudil právní otázku, neboť v rozporu s právními předpisy mu nebyla započtena náhrada za ztrátu na výdělku za období let 1986 až 1992. Do důkazní nouze se přitom stěžovatel nedostal vlastním zaviněním. Na započtení těchto náhrad do vyměřovacího základu v plné výši za celé rozhodné období proto důrazně trval. Dále považoval rozsudek krajského soudu za nepřezkoumatelný, protože odůvodnění nezapočtení vyplacené náhrady za ztrátu na výdělku ani částky vyplacené na částečný invalidní důchod z důvodu vyloučených dob považoval za nedostatečné a neadekvátní.

Zdůraznil, že těžký pracovní úraz se mu stal v důsledku porušení bezpečnostních předpisů ze strany jeho tehdejšího zaměstnavatele. On však je přes tento fakt stále znevýhodňován. Z důvodu jeho zdravotního stavu mu také úřad práce nebyl schopen sehnat vhodnou práci. Jako uchazeč o zaměstnání byl veden na úřadu práce asi deset let, ale do této evidence byl nucen se zaregistrovat jenom proto, že mu byla v roce 1992 vykradena prodejna potravin, kterou provozoval. Považoval proto za absolutně nemorální, aby mu v důsledku nezaviněného pracovního úrazu byl ještě razantně krácen starobní důchod. To podle něj odporuje i § 420 občanského zákoníku.

Navrhl proto, aby Nejvyšší správní soud kasační stížností napadený rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaná se práva na vyjádření ke kasační stížnosti vzdala, s napadeným rozsudkem krajského soudu vyjádřila souhlas.

Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti z hlediska uplatněných námitek, jakož i ve smyslu § 109 odst. 3 s. ř. s. Dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům.

V prvé stížní námitce vytýkal stěžovatel krajskému soudu, že pochybil, pokud dal za pravdu žalované, že žalobci nelze započíst náhradu za ztrátu na výdělku, která mu měla být jeho zaměstnavatelem, případně právními nástupci, vyplacena v období let 1986 až 1992. Nejvyšší správní soud nemohl dát této námitce za pravdu a to z prostého důvodu. Stěžovatel totiž vyplacení uvedené náhrady v daném období nijak neprokázal. Žalovaná (také pod vlivem původního zrušujícího rozsudku krajského soudu) tak pro výši starobního důchodu započetla ty vyplacené náhrady za ztrátu na výdělku, které měla dokladovány. Jednalo se o vyplacené náhrady za ztrátu na výdělku vyplacené organizací Rašelina, a.s. Soběslav za období od 1. 1. 1993 do 30. 4. 1998 a organizací OSEVA, semenářský podnik Tábor za dobu od 1. 5. 1998 do 31. 12. 2003. Dále považovala za prokázané vyplacení doúčtování průměrného hrubého výdělku za roky 1988 až 1991 dle potvrzení ze dne 2. 4. 1991 a za roky 1990 až 1992 dle potvrzení ze dne 2. 3. 1992. Vypořádala se také správně s existencí útržku poštovní složenky a výpočtem JUDr. Ž., když doplatek těmito důkazy prokázaný byl již součástí shora uvedeného potvrzení organizace Rašelina, a.s. Soběslav za období let 1993 až 1998. Jiné doklady nebyly ve správním ani soudním řízení shromážděny. Sám stěžovatel uvedl, že se mu přes veškerou snahu, kterou vyvinul, včetně pátrání v archivních materiálech, jiné důkazy podporující jeho tvrzení obstarat nepodařilo. Nejvyšší správní soud tak nemůže, než souhlasit s krajským soudem, že jiné částky žalovaná pro výši starobního důchodu započítat nemohla, protože nebyly žádným způsobem prokázány.

Ostatně žalovaná postupovala poté, co její původní rozhodnutí ve věci krajský soud zrušil rozsudkem ze dne 25. 11. 2010, č. j. 32Ad 3/2010 - 49, plně v intencích pokynů krajského soudu. Ten jí tehdy mimo jiné vytkl, že postupovala příliš formalisticky, pokud nepřihlédla k některým předloženým důkazům (viz shora uvedená potvrzení o vyplacení doúčtování průměrného hrubého výdělku z 2. 4. 1991 a 2. 3. 1992), a uvedl, že pokud se žalobci podaří alespoň kusými doklady doložit výši vyplacených náhrad od svého zaměstnavatele, měla by k nim žalovaná přihlédnout. Již tehdy tedy podmiňoval krajský soud možnost započtu dalších částek pro výši starobního důchodu existencí důkazů, byť kusých nebo nepřímých. Ani takové ale v dalším řízení stěžovatel nepředložil.

Nejvyšší správní soud do jisté míry chápe žalobcovo rozhořčení nad nedochováním se dokladů důležitých pro výpočet výše jeho starobního důchodu. Z důsledků z toho pro něj plynoucích však nemůže vinit žalovanou. Zákon o důchodovém pojištění možnost započtu částek pro výši starobního důchodu bez jejich prokázání ze strany žadatele o starobní důchod, který je nositelem důkazního břemene v tomto řízení, neumožňuje. Bez právního významu pro posouzení této otázky jsou pak žalobcem vylíčené okolnosti spojené s jeho pracovním úrazem, stejně jako okolnosti spojené s jeho evidencí uchazeče o

zaměstnání na úřadu práce. Žalovaná tedy neměla žádnou zákonnou možnost, jak v tomto směru vyjít žalobci vstříc. Nepochybil tak tedy ani krajský soud, když vyhodnotil danou právní otázku ve shodě se závěrem žalované.

Nejvyšší správní soud nemohl přisvědčit ani námitce nepřezkoumatelnosti závěrů krajského soudu, proč nemohly být započteny pro výši starobního důchodu žalobci vyplacené náhrady za ztrátu na výdělku ani částky vyplacené na částečný invalidní důchod z důvodu vyloučených dob. Šlo zejména o rok 1994, kdy nebyla vyplacená náhrada ze ztráty na výdělku a částky vyplacené na částečném invalidním důchodu započteny vůbec, a rovněž o roky 1986, 1993 a 1995, kdy došlo k částečnému zápočtu těchto částek. Uvedené problematice se totiž velmi podrobně věnovala jak žalovaná na čtvrté straně žalobou napadeného rozhodnutí a stejně tak krajský soud na tuto problematiku výslovně reagoval v odůvodnění svého rozsudku (viz str. 7 druhý odstavec). Závěry krajského soud by mohly být teoreticky nepřezkoumatelné z důvodu jejich nesrozumitelnosti nebo pro nedostatek důvodů [srovnej § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Stěžovatel sice nespecifikoval, o který z uvedených případů nepřezkoumatelnosti by se mělo jednat, ale protože k případné existenci nepřezkoumatelnosti rozhodnutí je soud ve správním soudnictví povinen přihlédnout i z moci úřední, nepřičítá Nejvyšší správní soud tuto nekonkrétnost tvrzení stěžovatelovi k tíži. Souhlasit s ním však nemůže.

Nesrozumitelným se rozumí rozhodnutí, které z hlediska větného, významového či logického nedává smysl, například pro zjevný rozpor mezi výrokem a odůvodněním, pro nesmyslné větné vazby, vyjádření či argumenty soudu. Takovou vadou závěry krajského soudu ohledně dané problematiky evidentně netrpí, rozsudek je v celém rozsahu pochopitelný a srozumitelný. Ostatně dle mínění Nejvyšší správního soudu tento případ nesrozumitelnosti stěžovatel asi na mysli neměl.

Svoji námitku směřoval zřejmě spíše k nedostatečnému odůvodnění uvedeného závěru krajského soudu. Jak už ale Nejvyšší správní soud uvedl, krajský soud své závěry ohledně uvedené otázky odůvodnil řádně. Věnoval se zejména problematice kalendářního roku 1994, v němž po celou jeho dobu trvala žalobcova nezaměstnanost, a s tím souvisejícím otázkám vlivu výplaty náhrady za ztrátu na výdělku na žalobcovu účast na pojištění a problematice tzv. vyloučených dob. Snažil se tak podobně jako žalovaná objasnit, z jakého důvodu nebyla v roce 1994 náhrada za ztrátu na výdělku, stejně jako částka vyplaceného částečného invalidního důchodu, žalobci započtena přesto, že byla dokladována. V dalším odkázal ohledně krácení vyplacených náhrad za ztrátu na výdělku i na částečném invalidním důchodu na odůvodnění žalovaného rozhodnutí. Protože žalovaná se touto problematikou zabývala mimořádně podrobně v odůvodnění, považuje Nejvyšší správní soud takový odkaz za naprosto postačující. Není totiž důležité aby, všechny závěry žalované (včetně podrobných vzorců poměrného krácení předmětných částek v letech 1986, 1993 a 1995) krajský soud opakoval nebo jinými slovy říkal totéž. Pokud odkaz doprovodil výstižným zdůrazněním podstatných aspektů problému, nemůže mít takový postup za následek nepřezkoumatelnost jeho závěrů pro nedostatek důvodů.

Stěžovatel namítl nepřezkoumatelnost uvedených závěrů krajského soudu, nikoliv jejich nezákonnost. Přesto nad rámec uvedené stížní námitky, tedy obiter dictum, považuje Nejvyšší správní soud za vhodné alespoň stručně dodat, že shledal uvedené závěry krajského soudu nejen přezkoumatelnými, ale rovněž zákonnými. Z odůvodnění

přezkoumávaného rozhodnutí totiž vyplývá, že žalovaná postupovala při stanovení výše žalobcova starobního důchodu v otázce zápočtu (krácení) vyplacené náhrady za ztrátu na výdělku a částky na částečný invalidní důchod i s ohledem na tzv. vyloučené doby v souladu se zákonem o důchodovém pojištění, případně jeho příslušnými prováděcími předpisy.

Protože kasační stížnost neshledal důvodnou, Nejvyšší správní soud ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Žalobce coby stěžovatel nedosáhl v řízení procesního úspěchu, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 120, § 60 odst. 1 s. ř. s.). Pokud jde o žalovanou, pak ta úspěch ve věci měla, ale ze soudního spisu nevyplývá, že by jí nějaké náklady v souvislosti s řízením o kasační stížnosti vznikly.

Žalobci byla pro řízení o kasační stížnosti usnesením krajského soudu ze dne 1. 11. 2011, č. j. 32Ad 13/2011 - 48, ustanovena zástupkyní advokátka Mgr. Lenka Korečková. Ta vyúčtovala náklady právního zastoupení podáním ze dne 28. 12. 2011. S odkazem na příslušná ustanovení vyhlášky č. 177/1996 Sb. účtovala odměnu za 2 úkony právní služby po 500 Kč a na náhradě hotových výdajů dva režijní paušály po 300 Kč, celkem tedy 1600 Kč. Současně uvedla, že není plátcem DPH. Protože uvedená odměna byla vyúčtována v souladu s citovanou vyhláškou, Nejvyšší správní soud ji ustanovené zástupkyni stěžovatele přiznal za podmínek uvedených ve výroku III. tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. března 2012

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu